

огнь-ть, а ако да имъ не свѣтяше нѣмаше и да ги видимъ.

Мѣсяць-ть не стои все еднакво наспротивъ слънце-то, затова го и видимъ нѣкога като сръпъ и го казвамы *новъ мѣсячинъ*, послѣ на *половинъ* и най-сѣтнѣ *цѣлъ* да грѣе съ блѣднъ свѣтлинъ безъ никаквъ грѣйкъ. А оттова, дѣ-то мѣсячина-та нѣма никаквъ грѣйкъ и не блящи като слънце-то, разбира се, че мѣсяць-ть нѣма своѣ свѣтлинъ, а само от-мѣта, като едно оглядало, колко-то свѣтлина му пада отъ слънце-то.

Мѣсяць-ть и кога-то ся окръпи та ни ся види като сръпъ, не ся разсипва а си остая пакъ окол-честъ: нощъ кога е ведро небе-то кой-то има остъръ глядъ може да съзре и тъмный дѣлъ отъ мѣсяца; наистинъ цѣлъ-та тъмна ивица отъ колело-то не ся види добръ, нъ все ся назира и различява.

Мѣсяць-ть непрѣстайно ся връти около земь-тъ; това всякий разбира, като гляда, че той всякой день излиза все по-напрѣдъ и по-напрѣдъ камъ истокъ. А пакъ земя-та като ся връти и обыкаля около слънце-то, то и мѣсяць-ть ся влѣче и обыкаля заедно съ неѣ около слънце-то.

Сега да повторимъ това, що исприказахмы до тука.

Слънце-то стои на сръдъ, връти ся около себе все на едно мѣсто, а около него ся врътятъ много други като нашъ-тѣ земь голѣмы топкы, кои-то учени-ти наричатъ *иланешы*, а пакъ тыя вси-кы-ты си ся врътятъ и околорвьсть като една ябълка кога ся завръли нагорѣ; най-сѣтнѣ мѣсяць-ть ся връти около себе и около земь-тѣ па заедно съ неѣ обы-каля и около слънце-то. Като мѣсяца, кой-то ся връти